

Om Redningvæsenet paa vore Kyster.

(Af F. P. Mathiesen.)

Det er ikke nogen vanskelig Opgave at sidde i en lunn Stue ved Kaminkilden, naar det blæser en Vesten-Storm med heftige Byger udenfor, og skrive om Redningvæsenet i Almindelighed, naar man har læst noget om Skibbrud og heltemodige Redningsforsøg. Vi Danske ville i Regelen alle med mere og mindre Interesse følge Fortællingen om de voldsomme, livsfarlige Kampe, der have fundet Sted for at redde Skibbrudne, eller stræbe at komme til Kundskab om de Maskiners Construction, der skulle tjene til at føre Redningsmændene de Skibbrudne til Hjælp og atter igjennem den hylende Brænding bringe dem i Land. Men naar man har været tilstede ved et Skibbrud og set det Raseri, hvormed de fraadende Bølger styrte sig mod Kysten, knusende Alt og Alle, som ere saa ulykkelige at befinde sig midt i Brændingen, der snart kaster sit Bytte op imod Kysten, for i næste Vandedræt atter at trække det ud efter — naar man hyppigt har haft Velighed til at see dette hjerteskræende Stueespil, veed man, hvor haabløse saamange Forsøg paa at redde ere, selv om Redningsmændene ere nok saa heltemodige og opoffrende, samt i Besiddelse af de bedst konstruerede Redningsbaade, og tilstede i tilstrækkeligt Antal. Thi Vanskeligheden bestaaer i at komme tilsees, fri af Brændingen, før Redningsfartøjet bliver knust paa Kysten; Mandstabet skal, samtidigt med at sætte det ud, være meget hurtigt oppe i det og paa deres Plads, arbejdende ud efter med Værerne i det vildt omtumlede Fartøj, som ganske vil komme ud af Commando, dersom det atter blot saameget som berører den faste Grund, hvorfra det lige er sluppen fri, og hvor let kan dette ikke see, naar man betænker, at Brændingen rejser sin Kam langt ude i en alt sønderknusende Braadsø, og vee da den Vaad, som ikke har Stevnen ret op imod Søen; ingen menneskelig Kraft formaaer at frelse den fra at blive kastet tværs ind i Brændingen og blive splintret i tusinde Stykker.

Vi ville ikke her beskæftige os med Raketastapparatet, der har undergaaet væsentlige Forbedringer og vel fremdeles vil gaae sin fuldstændigere Udvikling imøde; det tjener ogsaa hovedsageligt kun til at tilvebringe en Forbindelse imellem

det strandede Fartøj og Land — men det er om det hermed forbundne Apparat, som kaldes Redningsstolen, samt om de brugelige Redningsfartøjer, vi ville sige nogle Ord og fremkomme med Forslag til Overveelse, forstikkende den ikke sagnlydige Væser, at de ikke skyldes theoretiske Stuebetragtninger, men en paa Erfaring grundet Mening om det Praktiske og Formaaelsvarende.

Redningsstolen tillader kun at redde een af de Skibbrudne ad Gangen, Karen ligger altsaa i, at Redningen af et større Skibs Besætning tager Tid, som oftest en meget kostbar Tid, idet den voldsomme Sø ofte meget hurtigt oelægger det Vrag, hvorpaa de Skibbrudne i Dødsangst tælle Secunderne, medens Stolen vandrer frem og tilbage. Og hvem af disse Ulykkelige skal have Fortrinet, hvem skal redes først? Og hvilke Rødsels-scener finde Sted imellem de stakkels Søfolk, som klynge sig til en skrøbelig Planke, med Udsigt til i det næste Secund at blive oplugte af Bølgerne, medens de have den reddende Stol lige for Døren! Her gjælder det om, enten at være Førstemand i Land, eller at vise en næsten overmenneskelig Opoffelse; thi om man end ikke tager Hensyn til Selvopholdelsesdriften, som i Regelen vil raade, saa venter maaskee en Vin, kjærlige Børn, eller andre Kjære, at Gud vil bevare dem deres Forsørger, og at denne selv vil gjøre Sit til, at de atter faae ham at see levende.

Paa et maadeligt stort Skib vil der ved en Strænding være at redde otte til tolv Mand; til hver enkelt Redning medgaaer mindst 10 Minutter, altsaa vil hele Redningen udfordre imellem 1 og 2 fulde Timer, medens Kulde, Angst, Anstrengelse o. s. v., som oftest ikke løvne de Ulykkelige Kræfter til at holde ud i ligesaa mange Minutter. Et Redskab, som kan træde istedetfor Redningsstolen, men som er istand til at bjerge ti til tolv Mand ad Gangen, vil derfor nok kunne

gjøre Fordring paa nogen Opmærksomhed, saameget mere som det tillige er tjenligt til selvstændigt, uden Hjælp fra Draget, at bringes ud til dette af nogle faa Mand fra Land, og saaledes tillige opfylder en Redningsbaads Bestemmelse.

Paa Brasiliens Kyst, fra Pernambuco til Rio, bruge Fiskerne et Slags Fartøj eller Flaade, sammensat af Træstammer af en meget let Træsort, omrent som det bekjendte Blodholt; de 20 til 30 Rod lange Stammer ere ligefrem lagte Side om Side, med et Spillerum af 1 Tomme imellem hver, og sammensøiede til en Brede af 7 Fod. Med disse Fartøjer gaae Fiskerne tilsøes 15 Mil ud i Atlanterhavet med 1 og 2 Mand Besætning, der er tilstrækkelig til at roe dette letflydende Fartøj, der som en Naage flyver hen over Bølgerne for Vinden og landløber, let dansende, hen over den fraadende Brænding, saa høit, at Mandstabet næsten kan spadseres tørskoet op i Land, fordi dette Fartøj kun behøver nogle Tommer Vand under sig for at flyde.

Nu ere vi vel ikke i Besiddelse af den lette Træsort, hvorfra disse brasilianske Fartøjer ere sammensatte, men vi have, eller rettere vi kunne forstaae os et endnu lettere Materiale — Jernet — naar dette formes til hule Cylindere, og gives Stikkelse som de bekjendte Vandstier. En Flaade, hvis Sammensætning, som den hosfølgende Tegning viser, bestaaer af fem Stykker Pontonner, nemlig tre 30' lange, 12" brede og 9" høie Skier, forstærkede af galvaniserede Jernplader, og to af Tommer, som bedre taale Stød, ved Siderne, sammensøiede med tre 2" brede, 3" tykke Jernbaand, lagte heelt rundt om, vil med Væghed kunne bære en Vægt af 110 Lispund, eller 10 til 11 Mand. Fordelen fremfor vore Redningsbaade er siensynlig: Fartøjet er lettere at føre til

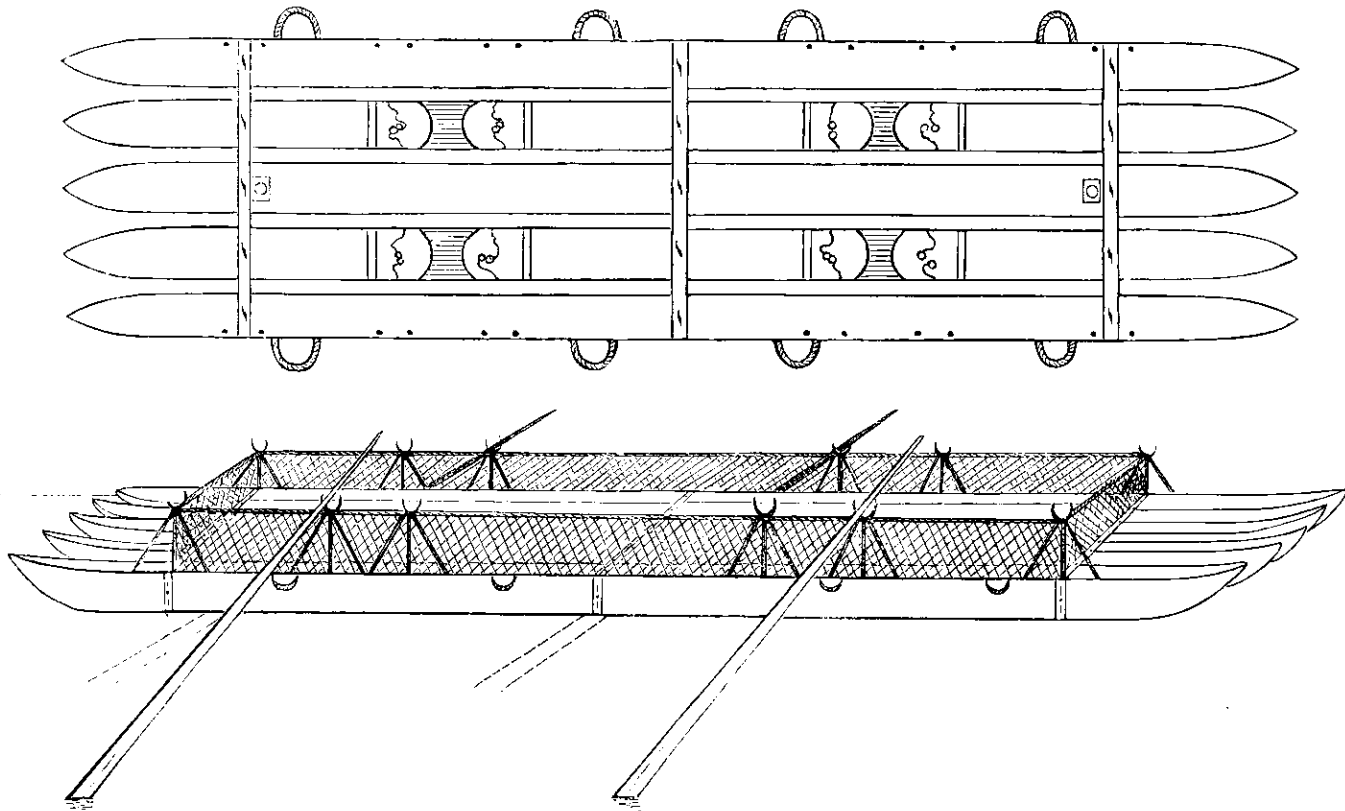
hales ud til Draget af de Skibbrudne selv, naar Raketapparatet har tilveibragt Forbindelsen, og der behøver da enten slet intet Mandstak at følge med, eller, dersom Redningsforsøget steer om Ratten, kun 1 eller 2 Mand til Veiledning for de Skibbrudne, indtil Apparatet bliver ligesaa bekjendt som Redningsstolen. Det er en Selvfølge, at der over hele Flaaden maa findes Toughante til at holde sig fast ved, ligesom der rundt om Flaaden maa findes lignende til at bære den ned til Stranden i, paa Steder, hvor den portative Bedding ikke kan føres ud i Brændingen, eller til at klynge sig ved, naar Rogen er gaaet overbord.

Saafernt dette Forslag maatte vinde Sagkyndiges Bifald, og Mænd med Hjerte for og Evne til at gjøre Noget for de stakkels Søfolk, som ere saa ulykkelige at lide Skibbrud paa vore Kyster, ville kaffe Midler tildele til et Forsøg, da er Forfatteren af disse Linier rede til at konstruere et saadant Fartøj, og til selv at være den Første til at gaae ud med det.

Foreningen „Fremtidens“ Carneval.

Foreningen „Fremtiden“ holdt Fødselsdag den 11te Marts, og da den trives godt, og, som en Følge deraf, har et godt Humour, vilde den fejre denne Høitid med Sang og Klang, saa det kunde spørges vide. Desaarfag indbødes da Venner og Velyndere til at give Nøde ude i Casino om Aftenen Kl. ni slet. Bestcomiteen indbød paa lidt Carnevalsfestlighed — vilde blot Gjesterne selv bringe en god Stemning med, flulde den nok sørge for Resten. Og Gjesterne kom i stor Mængde

— den maa virkelig have mange Venner, „Fremtiden“ — blandt hvilke vist ikke fandtes Mange, som ikke sølte deres Forventninger endog langt overtrufne af hvad der mødte dem ligesaa den første Indtrædelse i det storartede Locale. Dettets Hoveddecoration var bleven overdraget Landstabsmaler Magaard, og han havde paa en virkelig genial Maade udført sit Gæver. Det er imidlertid ikke vor Hensigt, her at give en detaljeret Beskrivelse af hele den pragtfulde Udsmykning af Localen, der var saa betydelig, at den omfattede ikke blot Pergolaen og den store Sal, men ogsaa Vestibulen og hele

Strandingsstedet, og naar det altid paa Stationen er stillet paa et Stativ eller en portativ Bedding med fire Hjul under, kan det hurtigere bringes tilstede; det sættes lettere i Vandet, idet det kun udfordrer en Fjerdedeel af det Mandstak, som er nødvendigt til den langt tungere Redningsbaad; det flyder paa nogle Tommer Vand og udsætter ikke Mandstabet, saaledes som Vaaden, for at maatte arbejde i den voldsomme Brænding for at skaffe den flot. Selv i den stærke Storm lader det sig roe op imod Vind og Sø af 4 Mand; det er synkefrit og mindre tilbøieligt til Rænting end Vaaden, men kan under saadanne Forhold bruges ligesaagodt til Bjergning, da det er let at komme op paa, og det holdes lettere stik op imod Søen med Værene end Vaaden, fordi det dreier paa Vandet som en Talerken. Naar de Skibbrudne ere ombord, behøver det ikke først at foretage den altid i høi Sø farlige Manoeuvre, at vende; det løber ligesaagodt den ene som den anden Vej, og vil med en let reist Mast, hvorpaa en Bredstok, flyve ind over Brænding, Banke og Skjær, hvor Vaaden ikke vilde kunde flyde. Sluttelig er det saameget billigere, at man vil kunne have 5 til 6 Stykker for hvad een eneste Redningsbaad koster, og saaledes muliggjøre, at der paa hver halve Mil af den farlige Kyst kan findes et Bjergningsapparat for Skibbrudne. Fjere med Korkspaan stoppede, 6" høie faste Ruder, tjene til Sæder for Mandstabet med et Fodstod af Træ; foran Ruderne er anbragt to Stykker stærk Line med aabne Kouser, til at slaae over Vaarene, for at sikkre Mandstabet mod at blive bortstyrt af Søen, paa Siderne 12 stærke, opstaaende Jerneskinger, hvori kan anbringes Væregasser, imellem disse trukket en Xross, hvorved et Net af Line, i en Høide af 2 Fod, hvilket saaledes danner en aaben Standsklædning. Dette Fartøj vil, omtrent ligesaa let som Redningsstolen, kunne

Bazargangen, da Tusinder selv have taget Arrangementet i Diegn, og Hovedstadens Blade længst have baaret Beretning derom ud iblandt Foreningens fjernboende Venner; vi skulle derfor indskrænke os til lidt nærmere at omtale Pergolaen. Som ellers ved lignende Fester, dannede den Hovedpunktet i Decorationen. Sil man op ad Trappen, aabnede Magaards kæmpemæssige Billede, som smykkede den ene Væg, os Jordens Huler; vi hørte Hammerslagene fra deres trable Beboere, og vi saae det glohede Malm sprutte Gnister, medens det blev omdannet til Vaaben og kostelige Smykker; Billedet paa den modstaaende Væg, ligeledes af Magaard, forte os heelt ned paa Haarets Bund blandt deis søvommende Stabninger, der vrimlede her i en aldrig anet Mangfoldighed, idet de fore omkring, opstrømmede af den næsvise Dykker. Fra Loftets Midtpunkt udfraalede prægtige Blomsterguirlander under det udspringende Seil, der dannede et Zelctag over det smukke Springvand, som midt i Pergolaen drypsede sin kolende Støvreign til Forfriskning for den fluetystne Drimmel. Denne sidste Deel af Udsmykningen skyldtes Blomstermaler Hammer.

Traadte man fra Pergolaen ind i Dandsfaleen, da var det naturligtvis især den store Sal, som ved sin imponante Stjønhed — denne Aften fremhævet ved en smagfuld Slagdecoration, der skyldtes Genremaler S. C. Lund — og sin pragtfulde, straalende Belysning maatte fortrylle Diet. Denne Sal afgav da ogsaa Hovedscenen for Carnevalsfestligheden, som efter Bestemmelsen tog sin Begyndelse Kl. ti med en morsom Introduction: Scenen viste os først Kongens Nytorv i Sneevær — Decorationen fra Erik Boghs bekjendte sidste Nyaaarscomodie — Droschkerne kunde ikke komme frem for hverandre, en saadan Trængsel var der af Gratulanter til „Fremtiden“, og nogle af disse fandt der-